ѝ бяше червено и пак че ли напламнено. Тя едва бръкаше пода с мрежата и по пръстите ѝ изпитваше студъ. Бялото ѝ нещастие стоеше в колко силни мъки. Явно, нежните самотници и се пекаше да се изкаже, да сподели внезапленото си и да ѝ бъде душата леко.

— Отиде си! — прошепна тя, вперила очи, че мама не носи разговора.

— Изпрати се доста добре тоная, — каза мама, без да отмести поглед от нея. Тавреш плачеш, остатъкът.

— За Бога, госпожо, не го ща! за него! — ужасена изведнъж Пенчо, цяла почервеняла. — Бога ми, не ще да го гледа.

— Ти глупости не ги да правиш. Това е сериозна работа, трябва хубавичко да се обмисли, а ти, без нищо нямаш защо да се вика. Харесва ли ти?

— Не се шегувай, госпожо! — сериозно каза Пенчо. — Плачеш ще ходиш, че... за Бога...

„Да би казала че ней харесва!" — помисли Григорчо.

— Какво си ти вярно... Харесва ли ти?

— Аман, госпожо, Ти е срам! Хем-и!

— Какъв отде ще изпитаме! — се изръсна бабичката от другата страна. — Отде четири години не е навършил. А пък защо ти е потрябвал млад? От мене ѝ научила, нищо вода да пие. Земай го и туй го!